Schubert András

Történetek a Bárkabárból

6. történet

Misi a szokásos reggelijét készítette. A teavizet már odatette forralni, a hűtőszekrényből kikészítette a felvágottat és a sajtot, és nekiállt kenyeret szelni a pirítóshoz. Nem szerette az előre szeletelt kenyereket, vagy túl vastagnak vagy túl vékonynak találta őket.

– A francba!

A kés megcsúszott, és mélyen belevágott Misi kezébe. Erősen vérzett. Misi kisietett a fürdőszobába, előszedte a sebtapaszokat, és ép jobbkezével megpróbálta ellátni a sebet. Úgy-ahogy, nagy nehezen sikerült. Visszament a konyhába, hogy befejezze a reggelit. A tapasz pillanatok alatt átvérzett megint.

Üggyel-bajjal elkészítette és megitta a teát, bekapott egy pár falatot, és lement a szomszédos gyógyszertárba valami komolyabb kötszerért. A gyógyszerésznő csóválta a fejét.

– Ez fél kézzel nehezen fog menni. Jobban tenné, ha átmenne szembe, a rendelőbe, ott majd a nővérke ellátja.

A fejcsóválással az asszisztensnő sem maradt adós.

– Csúnya mély seb. És recés volt a kés, ugye? El fog tartani egy darabig, míg újra használni tudja.

– A kést? – humorizált Misi.

A nővérke lemondóan legyintett. Akkora kötést tett Misi kezére, mint egy bokszkesztyű. „Hát így hogy fogok tudni dolgozni?" – tűnődött Misi hazafelé menet.

Ez az aggodalma felesleges volt. A vendégek elképzelhetetlenül megértőek és segítőkészek voltak. Nemcsak saját magukat és egymást szolgálták ki Misi felügyelete alatt, hanem legszívesebben őt is kiszolgálták volna. Azt azért nem hagyta. Sőt, a vendégek unszolására a pianínóhoz is odaült, és megpróbált fél kézzel improvizálni. Zajos sikere volt, de ő maga nem volt megelégedve.

Amikor hazaért, elő is kereste Matild telefonszámát, amit még Béla hagyott meg neki. Matild zongorázott korábban ebben a bárban. Remek boogie-woogie játékos volt, amellett jó humorú, szórakoztató előadó. Misi sokszor élvezte a játékát még vendég korában. Talán most itt az alkalom, hogy felidézzék ezeket az emlékeket.

Matild örömmel fogadta Misi hívását. Neki is szép emlékei maradtak a Bárkából, Misire is jól emlékezett.

– Egyszer beültél mellém négykezesezni. Marha jók voltunk! Mondjuk, te nem nagyon fértél el mellettem, de azért megoldottuk.

A boogie-woogie hajdani nagyjai többnyire túlméretezett fekete zongoristák voltak. Rossz nyelvek szerint a stílusuk is úgy alakult ki, hogy a kezük nem ért össze a pocakjuk előtt, és ezért csak a legalsó és legfelső billentyűkön játszottak. Méretei alapján Matild méltó utóduk volt. De játéka is őket idézte.

Abban maradtak, hogy másnap nyitás előtt találkoznak a bárban. Matild pontosan érkezett. Nem hagyta, hogy Misi fél kézzel ügyetlenkedjék a kávéfőzéssel, majd a kávéval leültek egy asztalhoz, és hosszú beszélgetésbe feledkeztek.

– Most milyen kocsmában játszol? Egyszer majd csinálok magamnak egy szabad estét, és beülök hozzád. Mint a régi szép időkben.

– Most már az új szép idők járják! – mosolygott Matild. – Bár, ahogy ismerlek, te oda is biztosan szívesen beülnél, ahol most játszom.

Misi értetlenül nézett rá.

– Az hol van?

– Hiszed-e vagy sem, egy balettiskolában.

Ez csakugyan meglepte Misit. Elképzelte Matildot a tütüs táncoslánykák között, és meglehetősen mulatságosnak találta.

– Na, ezt tényleg ki nem találtam volna! De ott nem boogie-woogie-t játszol?

– A legritkábban. Bár az is csak egy tánc, nem?

– Végül is… És jól érzed ott magad?

– Na hallod! Hiszen lelkem mélyén most is odatartozom.

Látva Misi elképedt arcát mesélni kezdett.

– Kislánykoromban zene- és balettiskolába is jártam. Állítólag mind a kettőben nagyon tehetséges voltam, de én a balettot sokkal jobban szerettem. A zongorát csak úgy ímmel-ámmal gyakoroltam, de a balettel éjjel-nappal kínoztam magam. Az osztályzataim azonban mégis mindig a zenéből voltak jobbak. Ettől csak még jobban igyekeztem a balettel.

Misi meglepetten és érdeklődve hallgatta.

– Aztán kamaszodni kezdtem, és az alakom nőiesedett. Megrémültem, hogy ettől még kevésbé fogok tudni teljesíteni. Mindent megpróbáltam, hogy vékony maradjak. Nem ettem. Extrém test-gyakorlatokat végeztem. A szüleim kétségbeestek, mert látták, hogy testileg és lelkileg is tönkremegyek. De én meg voltam győződve, hogy egy magasztos cél érdekében szenvedek, és végül célba fogok érni.

Matild belekortyolt a kávéjába, és egy időre elhallgatott. Misi hitetlenkedve csóválta a fejét.

– Anorexia. Sokszor hallottam róla, de a pontos kórleírást ilyen közelről még sohasem hallottam. Ahogy tudom, nagyon nehéz vele bármit is kezdeni, és akár végzetes is lehet.

– Jól tudod. Nagyon nehéz, és az a bizonyos végzet elég közel ólálkodott. Már hallucináltam, és elviselhetetlen fájdalmaim voltak. De én nem adtam fel. Csak a véletlenen múlt, hogy túléltem. Vagy, ha hívő lennék, mondhatnám, hogy az isteni gondviselésen.

– Ne csigázz! Mi történt?

– A zongoratanárom megbetegedett és egy fiatal tanárnő jött helyettesíteni.

– És?

– Beleszerettem.

– Úgy? – kérdezte tágra nyílt szemmel Misi.

– Igen, úgy. És egyik napról a másikra semmi sem volt fontosabb, mint hogy lenyűgözzem Szilviát a zongoraórán. Mert hogy Szilviának hívták. Hirtelen rádöbbentem, sohasem fogom tudni elérni, hogy jobb táncos legyek, mint azok a társaim, akik arra születtek. Itt pedig csak a meglévő tehetségemet kell jól kihasználni, és elérhetem, amit szeretnék. Rohamléptekben igyekeztem pótolni az elmúlt évek mulasztásait, és pár hónap múlva már fergeteges sikert arattam a vizsgakoncerten. Amikor Szilvia átölelt, az maga volt a mennyország.

Misi kicsit zavarban volt.

– És ő is tudta, hogy mit érzel iránta?

– Tudta. Nagyon is tudta. És mind a ketten tudtuk, hogy nem tarthat soká.

– Miért nem?

– Ő férjnél volt, és már elhatározták, hogy az első adandó alkalommal külföldre mennek.

– És így is lett?

– Így – komorult el Matild. – A régi zongoratanárom meggyógyult, visszajött, és mérhetetlenül megdöbbent, hogy mennyit fejlődtem. Hamarosan én lettem a kedvenc tanítványa, de nekem az már szinte mindegy volt. Szilviáék elmentek, de én azóta is, máig is igazából Szilviának játszom.

– Nem estél vissza a… a lelki nyavalyádba?

– Nyomorúságos volt, de kárpótoltam magam a zongorázással… és az evéssel.

– Kompenzáltál?

– Pontosan. Több éves lemaradást kellett behoznom – végigsimította az alakját. – Amint láthatod, sikerült.

Eltelt az idő. Misi kinyitotta a bárt, a vendégek kezdtek szállingózni. Elindult a bárpult mögé, de Matild határozott mozdulattal félretessékelte.

– Ma én leszek a háziasszony. Ha segítségre lesz szükségem, majd szólok. Te legyél a fizetőpincér. Azt fél kézzel is megoldod.

Minden tökéletesen működött. Matildnak szinte semmi segítségre nem volt szüksége, mindenki meg volt elégedve. A régi vendégek közül többen felismerték, és örömmel üdvözölték. Azután, amikor egy kis lélegzethez jutott, a pianínóhoz ült, és játszani kezdett. A boogie-woogie-k, ha lehet, még jobban szóltak, mint régen – ami talán annak is volt köszönhető, hogy pianínó fel volt hangolva. Ami azonban Misi számára új volt, néhány olyan lírai darabot is beleszőtt a műsorába, amit korábban nem nézett volna ki belőle. Most már sok mindent jobban megértett. Egy sodró lendületű boogie-woogie-nál pedig nem tudott ellenállni, odaült Matild mellé – most sem ment könnyebben, mint hajdanán – és jobb kézzel hozzáfűzött még egy szólamot. Fergeteges siker volt.

Zárás után Matild ott maradt, és segített Misinek rendet csinálni. Mind a ketten élvezték az estét, és örültek, hogy újra együtt lehettek. Misi óvatosan, nehogy tolakodónak látszódjék, megkérdezte:

– És azóta… azóta te egyedül élsz? Vagy volt… vagy van valakid?

– A szüleimmel éltem, amíg lehetett. Most egyedül.

Egy kis habozás után hozzátette:

– Egy ideig próbálkoztam. Férfiakkal és nőkkel is. De nem jött össze. Valójában az önsorsrontásom nem múlt el nyomtalanul. A testsúlyomat és a lelki egyensúlyomat visszanyertem, de a hormonháztartásom sohasem jött rendbe. Most már nem is bánom. A szabadságomat nem cserélném el semmire vagy senkire sem.

– Tökéletesen megértelek. Én is egyedül élek.

Mélyen egymás szemébe néztek.

Búcsúzás előtt Misi még megkérdezte:

– Holnap is eljössz?

– Persze. Örömmel. És mindaddig, amíg szükséged van rám – fejével Misi bekötött kezére bökött. – Ha nincs valami halaszthatatlan elfoglaltságom a balettosoknál.

A sors úgy hozta, hogy egy napra rá, hogy Misi kezéről lekerült a kötés, a balettiskola növendékei hosszabb turnéra indultak, ahová Matildnak is el kellett kísérnie őket. Misi visszavehette a bárzongorista szerepkört. Biztos volt benne, hogy előbb-utóbb visszahívja majd Matildot, de

addig is különös előszeretettel játszotta Rob Rio klasszikus Fat Girl Boogie-ját.

[06] Fat Girl Boogie.mp3

A zene indításához a letöltött fájlban duplán kell az ikonra kattintani.